د اهلبیتو (ع) فضائل

(وړومبۍ برخه)

لیک: علامه معین الدین ابوالفضل- افغانستان

اهلبیت څوک دي؟

قدرمنو! زۀ د اهل بیتو په باره کښې تاسو ته په هغه ډول توضیحات عرضه وم کوم چې په واقعي ډول د أهل بیتو له شان سره موافق دي او هم د أهل السنت والجماعت أصلي موقِف دے .

مراد زما له اهل بېتو څخه دلته د خاندان نبوت دغه څلور عظیم الشانه او په الهي دربار کښې عالي رتبه او د لوړو مقاماتو خاوندان دي چې حضرت فاطمة الزهرا (رض) او د إسلام څلورم خلیفه حضرت علي (کرمَ اللهُ وجهه) او حضرت إمام حسن (رض) او حسین (رض) دي . د دوي د فضیلت بیان په دوه ډوله تاسو محترمو ته ذکرکوم: اول: په إجتماعي ډول دویم: په إنفرادي شکل کښې ځکه چې په إسلام کښې د دوي د فضیلت په باره کښې په دغو دواړو شکلو کښې دلائل موجود دي .

اول: په مجموعي توګه د اهلبیتو فضائل

(۱): له حضرت زید بن ارقم څخه روایت دے چې نبي (ص) حضرت علي ، بي بي فاطمې ، امام حسن او امام حسین (رضي الله عنهم) ته و فرمایل: أنا حربٌ لِمَن حارَبتم و سِلمٌ لِمَن سالَمتم (رواه الحاکم في المستدرک).یعني زۀ جنګ کونکے او مخالفت کونکے یم له هغه چا سره چې تاسو له هغۀ سره جنګ او مخالفت کوئ ، او زه جوړ ، موافق او روغه کونکے یم له هغه چا سره چې تاسو له هغه سره جوړ او موافق یئ .

(۲): د إسلام ګران پیغمبر (ص) فرمایلي دي : و أهلُ بیتي أمانٌ لأمتي مِنَ الإختلافِ ، فإذا خالَفتها قبیلَة مِنَ العربِ اختلفوا و صاروا حزبَ إبلیسٍ . (رواه الحاکم و قال هذا حدیث صحیح الإسناد)یعني : او أهلِ بیت زما أمان دے أمت زما لره له إختلاف څخه ، نو هغه وخت چې مخالفت وکړي له أهل بیت سره زما یوه قبیله له عربو څخه نو بیا به دوي سره مختلف شي او د إبلیس ډله به ورڅخه جوړه شي .

(۳): د إسلام پیغمبر (ص) فرمایلي دي : أحِبوا اللّهَ لِما یَغزوکم بِه مِنْ نِعَمِه و أحبوني لِحُبّ اللهِ و أحِب أهلَ بیتي

لِحُبِي (رواه الحاكم وقال هذا حديث صحيح الإسناد) . يعني : محبت کوئ له الله (جل جلاله) سره له دې وجې چې تاسو ته په خپلو نعمتونو سره غذا درکوي او محبت کوئ له ما سره له وجې د محبت د الله (جل جلاله) او محبت کوئ له أهلِ بيت زما سره له وجې د محبت زما..

(۴) : له حضرت أبي سعيد الخدري (رض) څخه روايت دے چې دۀ مبارک ويلي دي چې رسول الله (ص) فرمايلي دي : والذي نفسي بيدِه لا يُبغِضنا أهلَ البيتِ أحدٌ إلا أدخلَه اللهُ النارَ . (رواه الحاكم وقال هذاحديث صحيح على شرط مسلم) . يعني : قسم دے زما په هغه ذات چې زما نفس د دۀ په قدرت کښې دے بغض به نه وکړي له موږ سره (يعني) له أهل بيتو سره هيڅوک مګر داخل به کړي دَی الله (جل جلاله) اور د دوزخ ته .

(۵) : د إسلام پيغمبر (ص) فرمايلي دي :که چېرې يو سړے په منځ کښې د حجر أسود او د مقام إبراهيم ودرېږي او ټول عمر نمونځ کوي او روژه نيسي ، بيا د قيامت په ورځ له الله (جل جلاله) سره مخامخ شي په داسي حال کښې چې ده په دنيا کښې خپل ژوند په داسې حال کښې تېر کړے وي چې له أهل بيت د محمد (ص) سره بغض کونکے ؤ نو داخل به شي اور ته د دوزخ (إنتهى مع توضيح ، رواه الحاكم وقالَ هذا حديث صحيح على شرط « مسلم »)

(۶) : له حضرت حذيفه (رض) څخه روايت دے چې له ما څخه زما مور پوښتنه وکړه چې رسول الله (ص) ته وررغلے يې ؟ ما ورته وويل چې نه يو څه وخت کيږي چې دَې مبارک مې ندے ليدلے ! نو زما مور ماته سرزنښت او زجر راکړ ، ما ورته وويل چې اوس به ورشم او د ماښام نمونځ به ورسره وکړم او زما او ستا د دواړو د پاره به بخښنه ورڅخه وغواړم ، بيا ما له دۀ مبارک سره د ماښام او ماخستن نمونځ وکړ ، بيا په دۀ مبارک پسې د شاله خوا راروان شوم ، ده مبارک وويل چې حذيفه يې ؟ ما ورته وويل چې هو ! بيا دۀ مبارک راته وويل چې دغه څوک چې تا له ما سره وليدے دا يوه داسې فرښته وه چې تر دغه ساعته پورې هيڅکله ځمکې ته نه وه راکښته شوې ، له الله پاک څخه يې د دې اجازه اخستې وه چې زما د سلام د پاره راشي او دا زيرے په ما باندي وکړي چې فاطمه د جنت د ښځو سرداره ده او حسن او حسېن سرداران د ځوانانو د جنت دي (إنتهى مع إختصار و توضيحٍ ، رواه الترمذي) .

(۷) همد ارنګه له حضرت جابر بن عبدالله انصاري (رض) څخه روايت دے چې دۀ مبارک فرمايلي دي چې په حجة الوداع کښې د عرفې په ورځ ما رسول الله (ص) وليدے په داسي حال کښې چې په خپله قصوى اوښه باندي سپور ؤ ، خطبه يې ويله ، نو ما له دۀ مبارک څخه واوريدل (يعني په جريان کښې د خطبې د دۀ) چې داسې يې فرمايل : يآأيها الناس إني تركتُ فيكم ما إن أخذتم بِه لَن تضِلوا : كتابَ اللهِ وعترتي أهلَ بيتي .يعني : اے خلقو ! بې شکه ما په تاسو کښې داسې شئ پريښودئ چې کچيرې تاسو هغه ټينګ کړئ نو هيڅکله به ګمرهان نۀ شئ چې هغه : کتاب د الله تعالى (يعني قرآنکريم) او أهل بېت زما دي (يعني که تاسو په کتاب عمل وکړئ او زما له أهل بيتو سره محبت کوئ او د دوي په لار باندې ځئ نو تاسو به له ضلالت او ګمرهۍ څخه محفوظ پاتې يئ) (

رواه الترمذي) .

ملاعلي القاري ـ رحمه الله ـ په مرقات کښې د دغه حديث په ارتباط فرمايلي دي چې له دې څخه چې د إسلام پېغمبر تمسک په مطلق أهل بيت خپل سبب د نجات له ګمراهۍ څخه بللے دے دا معلومېږي چې کوم څوک چې حقيقتًا د دۀ مبارک له أهل بيت څخه وي نو دهغه سيرت او عمل به خامخا مطابق له شريعت او طريقت سره وي .

يعني په أهل بيت کښې داسې څوک نه پېدا کيږي چې د دۀ کردار دې له شريعت څخه مخالف وي . .

د فاطمة الزهرآء د زوکړې بيان :

شيخ مفيد (رح) په « روضة الواعظين» کښې ذکر کړے دے چې کوم وخت حضرت خديجة (رض) په فاطمة الزهرا سره حملداره شوه نو د إسلام پېغمبر (ص) حضرت خديجې ته وفرمايل چې :اے خديجې ! حضرت جبرئيل ماته خبر راکړ چې دغه کوچنے (يعنې چې اوس د حضرت خديجې په رِحَم کښې دے) دا به انجلۍ وي ، چې نوم به يې فاطمه وي او دې ته به ډېر پاک او پاکيزه او له برکاتو څخه ډک نسل الله (جل جلاله) وروبخښي ، کله چې د دې مبارکې د زوکړې او د تولد وخت راغے او خديجې ته لکه څرنګه چې معمول دے له معمول سره سم دردونه پېدا شول ، نو دې مبارکې خپلو خپلوانو ښځو ته خبر ورکړ او دوي يې راوغوښتلې د دې د پاره چې د تولد په وخت کښې د عادت مطابق له دې سره کومک وکړي ، خو له دې وجې چې هغه ښځې ټولې کافرې او مشرکې وې نو له ورتللو څخه يې منعه وکړه او دې مبارکې ته يې دا خبري ورولېږلې چې ته ګنهګاره شوې . يعني د پلار او نيکه لار دې پرېښودله او پۀ محمد (ص) باندې دې ايمان راوړۀ ، او دغه محمد چې د ابوطالب يتيم ؤ بېچاره ، خوار او غريب ؤ اوته يوه نامداره ، عزتمنه او نامداره ښځه وې له ده سره دې نکاح وکړه او زموږ خبرې دې نه منلې او درويشي او فقيري دې په توانګرۍ او دولتمندۍ باندې غوره کړه ، نو موږ نشو درتللې خپله چاره دې پخپله وکړه حضرت خديجه (رض) د قرېشو د ښځو له دغو خبرو څخه ډېره پرېشانه او دلتنګه شوه ، په دې وخت کښې په ناڅاپي ډول څلور ښځې ورته راغلې چې په رنګ ، قد او قامت کښې داسې معلوميدلې لکه چې د بني هاشم او د قرېشو له ښځو څخه دي ، حضرت خديجې چې کله دغه ښځې وليدلې يودم په ترس او ويره کښې ولويده ، له دغو څلورو ښځو څخه يوې ښځې دې مبارکې ته وفرمايل چې ((اے خديجې ! مه پريشاني کوه او مه ويرېږه موږ الله (جل جلاله) تاته رالېږلې يو او موږ ستا خوېندې يو ، زۀ حضرت ساره يم (يعنې د حضرت إبراهيم[ع] بي بي) او دغه بله ښځه د عمران لور حضرت مريمه ده (يعني د حضرت عيسى [ع] مور) او دغه دريمه ښځه بيا کلثوم د حضرت موسى (ع) خور ده ، او دا څلورمه ښځه بيا حضرت بي بي آسيه ده چې د فرعون ښځه وه ، دغه موږ ټولې به په جنت کښې له تاسره ملګري يو .)) بيا په دغو ښځو کښې يوه د خديجې راسته طرف ته او يوه يې چپه طرف ته کښېنستله ، او يوه يې و مخ او بله يې شا ته کښېنستله ، او د حضرت فاطمې تولد وشو . کله چې فاطمه (رض) پېدا سوه نو له دې مبارکې څخه يوه داسې رڼا او روښنائي وځلېدله چې د مکې مکرمې په ټولو

کورنو باندې یې احاطه وکړه ، او په ځمکه کښې داسي ځاے پاتے نۀ شو چې له هغه نور څخه دې روښانه شوے نه وي

بر آسمانِ رسالَت هلالِ از نَو تافت ببوستان نبوت گلي زنو بــشگفت

.

صاحب د تفسیر حسېني په «روضة الشهداء» کښې ذکر کړے دے چې داسې روایت راغلے دے چې الله (جل جلاله) د جنت له حورو څخه لس حورې د جناب رسول کریم (ص) کور ته ورولېږلې ، او له هرې یوې سره یوه ګړوه د حوض کوثر له اوبو څخه ډکه او یو تال ورسره ؤ ، کله چې دغه حورې بي بي خدیجې ته راغلې نو په هغه څلورو ښځو کښې کومه ښځه چې د خدیجې و مخ ته ناسته وه فاطمه یې ورواخستله او په هغو اوبو سره یې پریمنځله او یوه سپینه جامه چې ورسره وه او ډېره خوشبویه وه راواخستله او فاطمة الزهرا یې په هغه کښې و پیچله او یوه بله پاکیزه او خوشبویه ټوکره یې په سر ورواچوله ، او بیا یې خدیجې ته وفرمایل چې اے خدیجې! اوس دې نو دغه پاکه ، پاکیزه لور دروا خله چې الله پاک په دې او د دې په نسل باندې برکت اېښے دے ، او دغو ټولو ښځو دې مبارکي ته د فاطمې مبارکي ورکړه ، بیا ورڅخه رُخصتې شولې . وروسته د إسلام پېغمبر (صلی الله علیه و آله وسلم) راغے او حضرت خدیجة الکبری فاطمة الزهرا د دۀ مبارک په غېږ کښې ورکړه .

پوه شه ! چې د فاطمة الزهرا (رض) ډېر نومونه دي ، شېخ عبدالحق محدث دهلوي (رحمه الله) د مدارج النبوة په ج۲ ص۴۵۹ کښې فرمایلي دي چې د دې مبارکې یو نوم فاطمه دے او په فاطمه سره ځکه دا مسمی شوې ده چې الله تعالی دا مبارکه او د دې مبارکې محبین او مخلصین له دوزخ څخه خلاص کړي دي . او دوهم نوم یې « بتول » دے ، په بتول سره له دې وجې نامداره ىېوې ده چې دا مبارکه د خپلې زمانې له ټولو ښځو څخه په فضیلت او دین کښې او په إنقطاع او پریکړون کښې له ماسوی څخه د الله (جل جلاله) تنها او متفرده وه .(ځینو د بتول معنا د هغې پېغلې کړې ده چې د ښځو عام عادت یې نۀ راځي یعنې فاطمه زهرا (ع) له روحاني او معنوي پاکۍ سره سره د ښځو له عامه عادتونو څخه هم پاکه او پاکیزه وه.--- اداره) او دریم نوم یې « زهرا دے ، په نامه سره له دې وجې نامداره شوې ده چې په ښائېست او جمال کښې په نورو ښځو باندې دې مبارکې فوقیت درلودۀ .
همدارنګ راضیه ، مرضیه ، میمونه ، ذکیه هم د دې مبارکې مبارک نومونه دي ، او اسم کنیة د دې مبارکې « أم محمد» ؤ . (یا ام ابیها یعنې د پلار مور) محدث دهلوي په مدارج النبوت کښې ذکر کړي دي چې د إسلام پېغمبر فرمایلي دي :إنّ اللهَ یَغضِبُ بِغضَبِ فاطمة ، و یرضي برَضائها یعنې بېشکه الله (جل جلاله) په غضب کیږي او ناراضه کیږي په غضب اَو ناراضۍ سره د فاطمې ، او راضي کیږي په رضا او خوشحالۍ سره د فاطمې همدارنګه محدث دهلوي ذکر کړي دي چې په صحیح حدیث کښې راغلي دي چې د إسلام پېغمبر فرمایلي دي :
فاطمةُ بِضعَة مني ، مَن آذاها فقد آذاني و من أبغضها فقد أبغضني . یعنې فاطمه یو ټوټه او برخه ده له ما څخه ، هر څوک چې تکلیف ورسوي دې ته نو په تحقیق سره هغه و ماته تکلیف ورساوۀ او هر څوک چې بغض وکړي له دې سره نو په تحقیق سره هغۀ له ما سره بغض وکړ .

پوه شه ! چې په دې باره کښې هم إختلاف دئ چې ددې مبارکې نکاح له حضرت علي (ک) سره څه وخت وشوه ؟ اول قول دا دے چې په دوهم کال د هجرت د رمضان په میاشت کښې د بدر له غزا څخه وروسته ، او ځینو ویلي دي چې د أحد له غزا څخه وروسته د دې مبارکې نکاح له حضرت علي بن ابي طالب سره وشوه ، او د واده مراسم يې د ذي الحجې په میاشت کښې تر سره شول . دوهم قول دادے چې د رجب په میاشت کښې يې نکاح ورسره وشوه دریم قول دا دے چې د صفرې په میاشت کښې په وحي او د الله (جل جلاله) په حکم سره د دې مبارکې نکاح له حضرت علي سره وشوه ، په دغه وخت کښې د دې مبارکې عمر ۱۵ کاله او پنځهٔ میاشتې ؤ ، او د حضرت علي عمر ۲۱ کاله او پنځه میاشتې ؤ . له حضرت علي څخه ددې مبارکې دغه اولاد سوئ دئ : حسن ، حسین ، محسن ، زینب ، أم کلثوم ، رقیه . (کذا في مدارج النبوة للمحدث الدهلوي) .

پوه شه ! چې دفاطمة الزهرآء وفات په صحیح قول د رمضان المبارک په دریمه د سه شنبې (نهې) په شپه شوے دے ، په دغه وخت کښې د اسلام د پیغمبر له رِحلَت او وفات څخه ۲ میاشتې تېرې شوې وې ، او په جنت البقیع کښې د دې مبارکښې دفن په شپه کښې ترسره شو ، او د جنازې نمونځ يې حضرت علي او په یوه قول يې حضرت عباس (رض) ادا کړ .

پوه شه ! چې په مَدفَن د دې مبارکې کښې هم إختلاف دے ،ځینې وائي چې د دې دفن د دې مبارکې په خپل کور کې شوے دے کوم چې د مسجد نبوي په داخل کښې راځي ، او یو قول داسې راغلے دے چې مَدفن د دې په هغه مسجد کښې دے چې په بقیع کښې موجود دے او دې مبارکې ته منسوب دے (کذا في مدارج النبوت وغیره ، والعلم عندالله) .

د حضرت علي فضائل

(۱) : کله چې د إسلام پیغمبر له (صلی الله علیه و آله وسلم) حجة الوداع څخه فارغ شو او د مدینې منورې په طرف باندې سره له اصحاب کرامو راروان شو ، نو کله چې « غدیر خُم» ته چې له ناحیو څخه د جحفې دے او په منځ کښې د مکې معظمې او مدینې مطهرې واقع دے راورسیدے نو(هلته يې کاروان ودروهٔ او ټول يې راغونډ کړل او د اوښانو له کجاؤ څخه يې منبر جوړ کړ او د خطبې په ترڅ کښې) مخ مبارک يې خپلو مبارکو اصحابو ته راوګرځاوهٔ او داسې يې ورته وفرمایل : أ لستم تعلمونَ أني اولی بالمؤمنینَ من أنفسهِم ؟ قالوا بلی !

یعني اے اصحابو ! ایا نه يئ تاسو چې عالمان يئ تاسو په دې خبره باندې چې زهٔ ډېر نزدې یم مؤمنانو ته ، یا ډېر دوست (غوره) یم د مؤمنانو له نفسو او ځانونو څخه د دوي ؟ اصحابو ورته وویل چې هو ! (یعني بېشکه ته مؤمنانو ته د دوی تر ځانونو دوی ته ډېر ورنزدې يې او د دوي ترځانونو د دوي ډېر دوست يې) .

وروسته له دې د إسلام پیغمبر د حضرت علي (رض) لاس ونیوهٔ او داسې يې وفرمایل :اللهم مَن کنتُ مولاه فعلی مولاه ، الله والی من والاه و عادی من عاداه ، أنصر مَن نصره و اخذل من خذله ، اللهم ادرالحقّ معَه حیثُ دارَ (

مدارج النبوة للمحدث الدهلوي ص۴۰۱) .یعني اے الله ! د هر چا چې زۀ مولا یم نو علي هم د هغۀ مولا دے ، اے الله! دوستي او محبت وکړه له هغه چا سره چې له علي سره دوستي کوي او دښمني وکړه له هغه چا سره چې له علي سره دښمني کوي ، مدد وکړه (یعني اے الله !) د هغه چا چې هغه د علي مدد کوي او ترک د مدد وکړه (یعني نصرت او کومک مه ورسره کوه) له هغه چا سره چې هغه له علي سره مدد او کومک نه کوي ، اے الله ! راګرځوه حق له علي سره هر چېرې چې دې ګرځي (یعني دې او حق مه سره جدا کوه) .

(۲) : د إسلام پېغمبر (ص) فرمایلي دي : لا یُحِبُّ علیًا منافقٌ و لا یُبغِضُه مؤمنٌ (رواه الترمذي ج۲ ص۲۹۱) .

یعني : محبت نۀ کوي له علي سره هیڅ منافق او بغض نۀ کوي له دۀ سره هیڅ مؤمن .

(۳) : له حضرت سَعد بن أبي وقاص څخه روایت دے چې نبي (صلی الله علیه و آله وسلم) حضرت علي ته وفرمایل : أنتَ مني بمنزلةِ هارون مِن موسی (ع) (رواه الترمذي وقالَ هذا حدیث صحیحٌ) .یعني اے علي ! ته په نسبت و ماته داسي منزلت او مقام لرې لکه چې څنګه مقام حضرت هارون (ع) په نسبت و موسی (ع) ته درلودۀ .

پوه شه ! چې کله چې د إسلام پېغمبر د تبوک غزا ته تلے نو حضرت علي یې په مدینه منوره کښې د خپل ځان د خَلَف یا په بل تعبیر د خلیفه په حیث پرېښودے ، لکه کله چې موسی (ع) و کوه طور ته تلے نو یې هارون (ع) په بني اسرائیلو کښې د خپل ځان د خلَف په توګه پرېښودے ، نو حضرت علي (رض) د إسلام و پېغمبر ته عرض وکړ چې اے د خداے رسوله ! ته ما څنګه د ښځو او کوچنیانو په ډول تر شا پرېږدې او له ځان سره مې نه ملګرے کوې ؟ نو په دې وجه د خداے رسول دۀ ته مذکور حدیث وفرماۀ (أنظر حاشیة الترمذي) .

(۴) : له حضرت زرین حُبیش (رض) څخه روایت دے چې حضرت علي (رض) فرمایلي دي چې زما دې په هغه ذات قسم وي چې دانه یې چاولې ده او واښۀ یې ورڅخه راایستلي دي او هر خاوند د روح یې پېدا کړے دے ، چې بېشکه شان دا دے چې د إسلام پېغمبر و ماته داسې توصیه کړې ده چې محبت به نه کوي له ما سره مګر مؤمن او بغض به نه کوي له ما سره مګر منافق (رواه مسلم ، کذا في المشکوة) .

(۵) : له حضرت عمران بن حصین څخه روایت دے چې نبي (ص) فرمایلي دي : إن علیا مني و أنا منه ، وهو ولي کل مؤمنٍ (رواه الترمذي ، کذافي المشکوة) یعني بېشکه علي له ما څخه دے او زۀ له دۀ څخه یم ، او دې مددګار او دوست د هر مؤمن دے

(۶) : له إبن عُمر څخه روایت دے چې د إسلام پېغمبر حضرت علي ته وفرمایل : أنـتَ أخـي فـي الدنیا والاخرة (رواه الترمذي ، کذافي المشکوة) یعني اې علي ته ځما ورور یې هم په دنیا کښې او هم په آخرت کښې (۷) : له حضرت أنس (رض) څخه روایت دے چې د رسول الله (صلی الله علیه و آله وسلم) په حضور کښې یو ماغۀ (یعني چې کباب شوے ؤ او یو چا ورته هدیه کړے ؤ) پروت ؤ ، نو دۀ مبارک داسې دُعا وکړه :اللهم ائتني بأحب خلقک الیک ، یأکلُ معي هذا الطیرَ (رواه الترمذي) .یعني اے الله ! ماته داسي څوک راوله چې له

جملې څخه د ډېرو محبوبو مخلوق ستا وي تاته، چې دغه مرغه له ماسره وخوري نو حضرت علي (رض) راغلے بیا یې هغه مرغه ورسره وخوړهٔ .

(۸) : له حضرت علي څخه روایت دے چې رسول الله (ص) ماته وفرمایل چې په تا کښې یو نادر صفت د حضرت عیسی (ع) موجود دے؛ څکه چې د عیسی (ع) په باره کښې یهودیانو تفریط کړے و چې له دهٔ مبارک سره یې بُغض کاوهٔ او د دهٔ په مور مبارکه یې بُهتان وایه ، او نصاراو بیا له دهٔ سره په محبت کښې إفراط کړے دے چې وده ته یې داسي منزلت او مقام ثابت کړے دے چې هغه دهٔ لره نسته یعني څکه نصاری ، ځینې حضرت عیسی (ع) خدا ے بولي او ځینې یې د خدا ے زوے بولي او ځینې یې دریم له دریو خدایانو بولي .بیا حضرت علي (رض) فرمایلي دي چې دوه نفره به زما په سبب په هلاکت کښې لویږي :

اول : هغه څوک چې زما په محبت کښې إفراط او تر حد تېرے کوي او زما مدحه په هغو شیانو سره کوي چې هغه په ماکښې موجود ندي .(یعنې ورته د خدا ے مقام ورکول --- اداره)

دوهم : هغه سړے چې له ما سره بغض کوي او د دُښمنۍ په وجه په ما باندې بُهتان وائي (رواه أحمد) .

(۹) : مولانا حسین واعظ کاشفي (رحمة الله تعالی علیه) په « روضة الشهدآء » کښې فرمایلي دي چې إمام أحمد فرمایلي دي چې د هیڅ صحابي په فضیلت کښې دونه روایتونه و ماته په ثبوت ندي رسیدلي لکه څونه چې د حضرت علي (رض) په شان کښې راته ثابت شوي دي ، همدارنګه مولانا مذکور ذکر کړي دي چې تولد د دهٔ مبارک دننه په خانه کعبه کښې شوے د ے، او دغه شرف نه تر دهٔ له مخه نه له دهٔ څخه وروسته چاته حاصل شوےدے ، لکه چې یوه عربي شاعر فرمایلي دي : ولدته في الحرمِ المعظمِ أمه طابت و طابَ ولیدها والمولدُ

بیـــت :

ګوهر چو پاک بود و صدف نیز پاک بود

آمـــد میـــانه یي حرمِ کعبه دروجـود

کعبش ز فیض کعبه صفا داشت لا جرم

بر دوش سید دوجــهان جلــوها نمـود

محترمو ورونو ! سلسله د بیان د فضائلو د حضرت علي (رضوان الله تعالی علیه) په تقریر او تحریر کښې و پای ته نشي رسیدلې نو کوم څه چې مې ذکر کړل په هغه سره إکتفا کوم ، خو خبر دا ده چې د نورو صحابه کرامو له

نومونو سره صرف « رضي الله عنه» ویل کیږي او د دهٔ مبارک له نامهٔ سره « کرم الله وجهه » هم ویل کیږي ، د دې دوې وجې دي : اوله وجه یې دا ده چې دهٔ مبارک په هیڅ وخت کښې بوت ته سجده نده کړې .دوهمه وجه یې دا ده چې کافرانو به له دهٔ سره د سختې دښمنۍ په وجه د ده په شان کښې داسې ویل « سوّد الله وجهه» نو مسلمانانو د دوي په رد کښې د حضرت علي له نامه سره دا وینا شروع کړه چې کرم الله وجهه .

محترمو مسلمانانو ! مسلمان ته پکار ده چې په صحیح ډول په إسلام ځان اګاه کړي ، خصوصًا علماو ته ، دا خبر مي په دې خاطر درته وکړه چې ما له ایران سره په یوه مرکه کښې د حضرت علي له نامه سره د « علیه السلام » جمله په بار بار ویلې وه نو ډېرو ملایانو او طالبانو ته له دې خبرې څخه خورا کرکه پېدا شوې وه ؛ ځکه د دوي په معلوماتو کښې دا خبره وه چې علیه السلام د حضرت علي له نامه سره ویل د روافضو (یا شیعه ګانو) کار دے ، ځکه په حقیقت کښې دغه جمله د نبي له نامه سره ویل کیږي ، خو محترمو ! اصلي اسلامي صورتحال دغه ډول نهٔ دے په دوي کښې چې ځینې له ما سره مخامخ شوي دي نو وروسته له دې چې په دې باب مې له أصلي اسلامي هدایت څخه اګاه کړي دي دا توصیه مې هم ورته کړې ده چې عالم او طالب ته پکار ده چې په صحیح معنې له إسلام څخه ځان باخبره وساتي ، دا یو بل خصوصیت د حضرت علي دے چې د دهٔ له نامه سره « علیه السلام » هم ویل کیدلې شي ، بلکي د دهٔ د اولاد له نومونو سره هم علیه السلام ویل کیدلې شي .

صاحب د تفسیر مظهري چې هر ځاے په خپل کتاب کښې د حضرت علي نوم ذکر کوي ـ علیه السلام ـ ورسره وائي . په تاریخ طبري کښې چې هر چېرې د حضرت علي نوم ذکر کیږي د « علیه السلام » جمله ورسره وائي . شیخ عبدالحق محدث دهلوي په مدارج النبوة کښې د إمام جعفر صادق له نامه سره هم علیه السلام وائي صاحب د أصول الشاشي ، د أصول الشاشي په خطبه کښې فرمایلي دي : والسلام علی أبي حنیفة و أحبابه .زما په فکر حضرت علي ته دا خصوصیت په دې وجه پېدا شوے دے چې رسول (علي الصلوة والسلا) دهٔ ته فرمایلي دي :

أنت مني بمنزلة هارون من موسی إلا أنه لا نبي بعدي (کذا في المشکوة) .... دوام لري .... نور بیا